

Arrest

nr. 142 074 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 22 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 oktober 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 23.11.2007 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 02.10.2008 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 19.01.2009 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Ook deze asielpcedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dit op datum van 11.09.2009.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 11 maanden voor de eerste asielpcedure en iets minder dan 8 maanden voor de tweede asielpcedure — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen herhalen hun asielrelaas en stellen dat zij vrezen voor hun leven indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij binnen de kortste keren zware problemen zullen ondervinden en dat zij nog steeds worden gezocht. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Verder beweren betrokkenen dat zij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land en dat zij met geen enkel derde land een voldoende hechte band hebben om zo'n niet-precaire verblijfstitel te bekomen. Echter, betrokkenen leggen ook hier geen bewijzen van voor. Het is niet onredelijk te eisen van betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen zodat hun beweringen kunnen gestaafd worden. Aangezien betrokkenen de bewering dat zij niet over een niet-precaire verblijfstitel zouden kunnen beschikken met geen bewijsstuk staven, kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook beweren betrokkenen dat het in Afghanistan niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken en er enorme technische problemen zouden zijn waar de administratie mee te kampen heeft. Hieromtrent dient er nogmaals op gewezen te worden dat betrokkenen hiervan niet de nodige bewijzen voorleggen. Bovendien dient er tevens op gewezen te worden dat deze eventuele problemen voor elke onderdaan van Afghanistan geldt zodat deze problemen niet kunnen

aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van hun oudste dochter, D. K. (...), (met name: hypacusis) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien hebben betrokkenen reeds een aanvraag art. 9ter ingediend, meer bepaald op 18.08.2009. Deze aanvraag art. 9ter werd op 25.04.2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard, hen betekend op 19.09.2013. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep bij arrest 120.490 op 13.03.2014. De medische elementen werden dus reeds ten gronde onderzocht.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Wat de inbreuk op het gezinsleven betreft, dient er opgemerkt te worden de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale contacten horen niet bij het gezin.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Tot slot, betrokkenen beweren dat zij niemand meer hebben om op terug te vallen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers respectievelijk ruim 29 en 25 jaar in Afghanistan en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sinds november 2007 in België, hebben de Nederlandse taal geleerd en bijgevolg spreken en schrijven zij behoorlijk Nederlands, zijn werkwilgig, zorgen er voor dat agile door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden, zijn bescheiden en verantwoordelijk, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, onderhouden vele contacten met Belgische vrienden en bureu, hebben nooit problemen gehad met justitie, hebben een blanco strafregister en vormen geen gevaar voor de openbare orde en veiligheid) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“(…) 2.1. Eerste middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissingen derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het zich vooreerst al te gemakkelijk door te verwijzen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag, teneinde te beoordelen of verzoekende partijen al dan niet in de mogelijkheid zijn de aanvraag vanuit het land van origine te formuleren.

Beide procedures zijn echter niet gelijklopend en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook de plicht zelfstandig te onderzoeken of verzoekende partij de aanvraag vanuit het land van origine kan formuleren, ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure.

Ten tweede werpt de Dienst Vreemdelingenzaken op dat betrokkenen geen bewijs voorleggen dat hun leven in hun land van herkomst in gevaar zou zijn.

Dat dit nochtans een veelvuldig probleem is bij vreemdelingen die in allerijl hun land dienen te ontvluchten. Om deze reden wordt hen dan meestal ook de vluchtelingenstatus geweigerd zelfs al vrezen zij effectief voor hun leven indien ze worden gedwongen om terug te keren naar het herkomstland.

Noodgedwongen dienden verzoekers dan ook een beroep te doen op huidige verblijfsprocedure en een aanvraag tot machtiging verblijf in te dienen. Alweer wordt evenwel geen geloof gehecht aan hun verklaringen om reden dat ze deze niet zouden kunnen bewijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt er zich echter te gemakkelijk van af en gaat voorbij aan het feit dat verzoekende partijen in de onmogelijkheid verkeren om dergelijke bewijzen voor te leggen nu zij in allerijl hun land dienden te ontvluchten en onmogelijk kunnen terugkeren.

Er is in casu geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoekende partijen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.

2.2. Tweede middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen alle benodigde documenten neerlegden en hun situatie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat hun aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partijen verblijven sinds november 2007 (maar liefst meer dan 7 jaar!!) ononderbroken in België en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Ze kunnen in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partijen vragen zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissingen kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissingen.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid hebben verzoekende partijen een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hen moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat het meer dan twijfelachtig is dat verzoekende partijen ooit nog aan een nieuw visum voor België zullen geraken, minstens zal dit zeer veel tijd in beslag nemen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partijen beschouwen hun woonst in Antwerpen immers als hun enige thuis, en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van meer dan 7 jaar, terwijl ze overduidelijk geïntegreerd zijn in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Gelet op het voorgaande konden de bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissingen zijn dan ook onredelijk en voldoen niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.

3. BESLUIT

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot overduidelijk ten onrechte tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partijen tot verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de kwestieuze beslissingen werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissingen. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het

niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. De verzoekende partijen betogen met betrekking tot de verwijzing in de bestreden beslissing naar de afhandeling van de asielprocedure dat *“Beide procedures echter niet gelijklopend (zijn) en de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook de plicht (heeft) zelfstandig te onderzoeken of verzoekende partij de aanvraag vanuit het land van origine kan formuleren, ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure”*. Met dit betoog maken de verzoekende partijen echter niet aannemelijk dat de volgende motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn: *“Betrokkenen herhalen hun asielrelaas en stellen dat zij vrezen voor hun leven indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij binnen de kortste keren zware problemen zullen ondervinden en dat zij nog steeds worden gezocht. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend*

bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.” Verzoekende partijen zijn het oneens met de motivering in de bestreden beslissing waarbij verwezen wordt naar de afwijzing van hun asielrelaas door de bevoegde instanties, maar gaan hiermee ten eerste voorbij aan de motivering dat zij geen bewijzen voorleggen die hun beweringen dat zij gevaar lopen in het land van herkomst staven, integendeel geven de verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf toe dat zij *“in de onmogelijkheid verkeren om dergelijke bewijzen voor te leggen”* en ten tweede doen zij met hun betoog geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de verwerende partij dat zij geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds naar voren brachten tijdens de asielprocedure en die niet weerhouden werden door de asielinstanties. Gelet op deze vaststelling is het geenszins kennelijk onredelijk noch onjuist van de verwerende partij om te verwijzen naar de afwijzing van hun asielaanvraag teneinde te oordelen dat verzoekende partijen hun vrees bij terugkeer niet aannemelijk maken en aldus niet verantwoorden dat zij hun aanvraag in België indienen. Door aldus te oordelen heeft de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, hun aanvraag wel degelijk zelfstandig en in alle ernst onderzocht. Immers heeft de verwerende partij zich gebaseerd op de feitelikheden die het dossier van de verzoekende partijen kenmerken om tot haar beoordeling van de aanvraag te komen. De Raad ziet niet in waarom geen rekening zou mogen gehouden worden met de beoordeling door de asielinstanties wanneer blijkt dat verzoekende partijen zich opnieuw baseren op dezelfde elementen aangaande hun vrees voor terugkeer en zij maken dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de elementen die in de asielprocedure werden opgeworpen nu op een andere wijze zou moeten beoordelen dan de asielinstanties reeds gedaan hebben. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te verwijzen naar de afgesloten asielprocedures om deze elementen niet opnieuw te beoordelen. Door erop te blijven hameren dat zij geen bewijzen kunnen voorleggen van hun vrees, slagen verzoekende partijen er niet in afbreuk te doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. Het komt immers in de eerste plaats aan degene die een gunstmaatregel vraagt toe aannemelijk te maken waarom hem deze gunstmaatregel zou moeten toegekend worden. Gelet op het feit dat verzoekende partijen er al niet in slaagden hun vrees voor de asielinstanties aannemelijk te maken en zij bij de aanvraag tot regularisatie niets anders doen dan opnieuw deze elementen te herhalen zonder enig nieuw element toe te voegen die een ander licht kan werpen, is het geenszins kennelijk onredelijk of onjuist om te oordelen dat hun loutere beweringen niet volstaan.

2.5. De verzoekende partijen betogen verder dat zij *“sinds november 2007 (maar liefst meer dan 7 jaar!!) ononderbroken in België [verblijven] en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving”* en dat de bestreden beslissing daarom op onredelijke wijze zou zijn genomen. De bestreden beslissing zou disproportioneel zijn.

2.6. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is evenwel in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Immers maken verzoekende partijen met dit argument niet aannemelijk dat dit het hen zou verhinderen of het hen bijzonder moeilijk zou maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

2.7. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing het volgende motief bevat met betrekking tot het gezinsleven: *“Wat de inbreuk op het gezinsleven betreft, dient er opgemerkt te worden de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale contacten horen niet bij het gezin.”* Verzoekende partijen herhalen in het verzoekschrift slechts dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op hun gezinsleven maar laten daarmee na op concrete wijze voormeld motief te betwisten.

Voor zover de verzoekende partijen betogen dat *“Al deze elementen duidelijk (maken) dat het meer dan twijfelachtig is dat verzoekende partijen ooit nog aan een nieuw visum voor België zullen geraken, minstens zal dit zeer veel tijd in beslag nemen.”*, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing dienaangaande eveneens gemotiveerd is: *“Ook beweren betrokkenen dat het in Afghanistan niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken en er enorme technische problemen zouden zijn waar de administratie mee te kampen heeft. Hieromtrent dient er*

nogmaals op gewezen te worden dat betrokkenen hiervan niet de nodige bewijzen voorleggen. Bovendien dient er tevens op gewezen te worden dat deze eventuele problemen voor elke onderdaan van Afghanistan geldt zodat deze problemen niet kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.”. Bovendien zijn verzoekende partijen – gelet op de bespreking hoger – er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen of bijzonder moeilijk maken de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op de vaststelling dat niet alle motieven van de bestreden beslissing werden betwist, komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen kennelijk niet akkoord zijn met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door hen aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partijen wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER